

Til hr. Jesper Langballe og hr. Thulesen Dahl vil jeg gerne sige: Emnet for en folkeafstemning er jo en lov, der er vedtaget i Folketinget, og som bliver sendt ud til vælgernes vurdering og bedømmelse: ja eller nej? Den lov er en del af regeringens politik, for ellers havde regeringen jo ikke fået den vedtaget i Folketinget, og så spørger jeg: Hvor går egentlig skillelinjen? Det var måske dårligt, når jeg talte om en økonomisk politik, men den trafikpolitik eller den sundhedspolitik, som en regering har, må man forvente, at alle regeringens ministre er loyale over for, gerne vil advokere for og gerne vil hjælpe regeringen med at gennemføre, og det samme gælder ved en folkeafstemning.

Men jeg understreger endnu en gang, at jeg er fuldstændig på det rene med, hvad der står i redegørelsen af den 4. oktober 2001. Det er ikke den, jeg anfægter, men jeg siger, at man har brug for politisk taktisk sparring i et ministerium, også i forbindelse med gennemførelsen af regeringens politik. Det står der i øvrigt også i redegørelsen fra 2001.

Kl. 11.55

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil lige tillade mig at forlade folkeafstemningen et øjeblik, for fru Marianne Jelved sagde noget i sin tale, som i hvert fald kunne tolkes som en lidt hård dom over danske journalister, nemlig at de ikke er opdraget til at sige sandheden.

Jeg mener, at almindelig menneskelig anstændighed byder, at man bliver opdraget til ikke at lyve. Men mener fru Marianne Jelved med sin udtalelse, at det er problematisk, at uddannede journalister – folk, der har mediekenndskab, folk, der kommer fra dagspressen – kan få arbejde inden for centraladministrationen? Så synes jeg, dommen er meget hård.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Vi syntes, det var fornuftigt, at denne redegørelse kom, fordi den netop understregede, at i forbindelse med en folkeafstemning går man fra normale forhold, hvor det er en ganske normal lov, Folketinget skal vedtage, til et andet forhold. Det sker på et tidspunkt i diskussionsfasen op til folkeafstemningen, og nu citerer jeg fra redegørelsen:

»En folkeafstemningskampagne kan dermed få visse af de træk, der er forbundet med en almindelig kampagne op til et folketingsvalg.«

Og et andet citat:

»Det bliver således mere markant, at ministrene har funktioner som både ministre og partipolitikere.«

Og et tredje citat:

»Samtidig skal det fremhæves, at de begrænsninger, der gælder for embedsværkets bistand til regeringen i forbindelse med folkeafstemninger, er forskellige fra de begrænsninger, der gælder i forbindelse med folketingsvalg.«

Selvfølger er udtrykket gråzone ikke godt, for det lyder, som om det er noget, vi ikke kan finde ud af. Men vi ligger et sted mellem to forhold, og jeg tror altså, at dette udvalg kan bidrage ved at hjælpe os med at formulere det lidt mere præcist. Men ellers er jeg tryk ved det, der står.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes personlig, det er en stor fordel, at det er foreslået i det vedtagelsesforslag, der er foresat, at man kaster et blik ud over hele embedsmandsapparatet, for jeg mener, at det, vi nu drøfter, måske i grunden er det allerallervæsentligste: at man ikke får lov til at misbruge embedsværket ved en folkeafstemning.

Det er en fuldstændig misforståelse, når fru Marianne Jelved tror, vi har sagt, at fru Marianne Jelved ikke må agitere for sin egen politik ved en folkeafstemning. Selvfølgelig må hun det, selv om man godt kunne ønske sig en bedre folkeafstemningskultur med lidt mindre kampagnehysteri. Selvfølgelig må hun og alle andre det.

Men at sætte embedsværket til at lave en poppet pjece, som man passende kunne have sat nogle medlemmer af Radikal Ungdom til at lave, er ikke acceptabelt, og jeg vil spørge: Den dag, Dansk Folkeparti kommer i regering – man har jo lov til at dagdrømme – kunne man så forestille sig, at de samme embedsmænd skulle sættes til at lave en nejpjece? Den ville formentlig ikke blive med fru Lise Nørgaard, men måske med nogle andre, men hvad med embedsmændene?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Til hr. Jens Rohde: Jeg sagde i mit indlæg, at journalister på et dagblad jo ikke nødvendigvis er ansat for at sige sandheden, men for at få andre til at sige sandheden. Der er meget stor forskel på at være journalist på et dagblad og på at være embedsmand i et ministerium, og det var